

land, Tyrkiet og Danmark), ingen imod, medens 17 lande afstod (Storbritannien og de øvrige vestlige lande). I en *dansk* stemmeforklaring beklagedes det, at resolutionen ikke indeholdt en henvisning til, at Mauritius ville opnå uafhængighed i 1966. Endvidere var man ikke overbevist om, at de foranstaltninger vedrørende øerne i Det indiske Ocean, som den administrerende magt havde planlagt i fuld overensstemmelse med Mauritius' regering, var i strid med kolonideklarationen.

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen (res. 2066) den 16. december 1965 med stemmetallene 89 — 0 — 18 og med samme stemmemønster som i udvalget.

4. udvalgs beretning: A/6160.

Fiji.

(Dagsordenens punkt 23).

I debatten om Fiji omtalte *den britiske repræsentant* den forfatningskonference, der havde været afholdt i juli-august 1965 for at skabe grundlag for øernes fulde indre selvstyre. Resultatet af konferencen blev oprettelsen af et nyt lovgivende råd, sammensat af 36 folkevalgte og 4 udnævnte medlemmer. 27 af de folkevalgte medlemmer skal vælges gruppevis efter afstemning i øernes tre store racesamfund, medens de resterende 9 medlemmer skal vælges af alle befolkningsgrupper på grundlag af fælleslister. Dette „cross-voting“ system ville være et middel til at udviske de eksisterende skel mellem befolkningsgrupperne, medens en fuldstændig fjernelse af disse skel kun ville være mulig, når en større grad af integration af de forskellige befolkningsgrupper var opnået.

Alle *afro-asiatiske* indlæg i debatten vedrørende dette territorium var stærkt kritiske over for de af Storbritannien tagne skridt, som man, modsat Storbritannien, fandt kun kunne uddybe de skel, der bestod mellem befolkningsgrupperne. Man mente, at der fortsat var tale om en højst udemokratisk forfatning, og at den europæiske befolkningsgruppe var kraftigt overrepræsenteret.

Fra afro-asiatisk side blev der fremlagt et *resolutionsforslag*, hvorefter Generalforsamlingen i betragtning af, at de forfatningsmæssige ændringer, som Storbritannien har

under overvejelse, vil uddybe separatistiske tendenser og være en hindring for befolkningens politiske, økonomiske og sociale integration, *bekræfter* befolkningens ret til frihed og selvstændighed, og *opfordrer* Storbritannien til hurtigt at træffe forholdsregler til at tilbagekalde alle diskriminerende love, og at tilvejebringe et system med demokratisk repræsentation uden kvalifikationskrav, baseret på lige og almindelig valgret.

Resolutionen blev den 26. november vedtaget med 80 stemmer (afro-asiaterne, latinamerikanerne, østblokken, Danmark, Norge, Spanien, Grækenland og Tyrkiet) mod 3 (Storbritannien, Australien og USA), medens 12 afstod (de øvrige vestlige lande, herunder Finland og Sverige).

I en *dansk* stemmeforklaring tog man forbehold med hensyn til afsnittet, der udtaler, at forfatningsændringerne vil uddybe de eksisterende skel, idet man finder, at ændringerne uden at medføre en fuldstændig integration dog er et skridt i den rigtige retning. Vedrørende den sædvanlige operative paragraf, der bekræfter befolkningens ret til frihed og uafhængighed, udtalte man, at uafhængighed ikke er det eneste mulige resultat af selvbestemmelsesrettens udøvelse, og med hensyn til paragraffen vedrørende valgret på basis af princippet lige og almindelig valgret udtaltes det, at gennemførelsen af dette princip om fornødent måtte være ledsaget af garantier for mindretallene.

Resolutionen vedtoges af *plenarforsamlingen* den 18. december 1965 med stemmetallene 90 — 3 — 14 (res. 2068).

4. udvalgs beretning: A/6160.

Britisk Guiana.

(Dagsordenens punkt 23).

I forbindelse med generaldebatten om en række ikke-selvstyrende områder drøftedes Britisk Guiana med deltagelse af Storbritannien og flere latinamerikanske lande. Debatten indledtes med afhøring af *en petitionær*, den i koloniudvalget for sine timelange redegørelser velkendte Mr. Cummings (medlem af dr. Cheddy Jagans parti), som på ny benyttede FN som forum for et partipolitisk angreb på premierminister Forbes Burnham for svindel i forbindelse